

Привет на човечеството. Казвам се Васил Йорданов, на 38 години. Родом съм българин. По стечение на обстоятелствата съм роден в Ямбол, но родът ми произхожда от Среден Западен Балкан. Иначе живея в София, надявам се не за дълго. Женен съм за най-прекрасното момиче на света, което е авторът на този проект ("Един от нас споделя"), и имаме едно наистина вълшебно дете - синът ни Любомир.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Един от най-хубавите моменти в живота ми досега беше, когато се примирих със себе си, защото все едно започнах нов живот. Това беше припомняне на мен самия, на истинската ми същност. Донесе ми радост, покой и пълнота. Тогава се почувствах така, сякаш нямам нужда от нищо, нямам нищо и в същото време съм изпълнен. Други моменти са когато си играем двамата със сина ми и се кикотим до забрава. Също всеки момент сред природата винаги ми е хубав.

А кое е най-трудното нещо, което си правил или преживявал?

Трудностите не само не ме натоварват, а напротив – мобилизират ме. Трудностите по принцип ме карат да се чувствам по-жив и по-скоро ги свързвам с някакъв хубав завършек или резултат. Дори, когато нямам успех, удовлетворението от борбата и положените усилия е предостатъчно. По принцип самият живот си е труден.

В какво вярваш?

Човек вярва в нещо, което иска, но му липсва и в същото време не знае дали ще го получи. Аз имам една особеност, която понякога дразни близките ми – знам. Да, случвало се е да се произнасям за неща ясно и категорично, докато близките ми са неуверени и се чудят. В такива случаи на тях им се иска да вярват в желаното, докато аз знам. Винаги съм бил така. Задавам въпрос в себе си и получавам отговор. Разбира се, някои отговори не идват веднага, но аз ги виждам, че са някъде там.

За какво мечтаеш?

Виждам какво представлява живота днес и как живеят хората в големите общества. За мен това си е чисто безумие. Да живее по график и часовник, сред тълпи, нерви и напрежение. Виждам хората по улиците – мрачни, тъжни и недоволни. Те създават съответния фон, който ме обзема. Като да плуваш в мръсна вода. Затова моята мечта е да живея на село, сред природата, на спокойствие и чистота. Не да се изолирам от обществото, а да живея с моите близки и приятели в спокойна обстановка.

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб сега?

Тук стигаме до друга моя особеност. Мога да видя нещата неподредени във веригата на времето и смятам, че това е нормалното първо положение на нещата. Всичко, ама абсолютно всичко Е. Но не сега, защото, ако кажем „сега“, веднага следва да се запитаме „а преди?“ Това е същността. За мен всичко се случва постоянно. Трудно е за разбиране, но това е, защото сме свикнали да мислим за нещата, като за едно след друго. Оттам и идеята за време - минало, настояще и бъдеще. Предвид на трудното ми за разбиране разбиране, аз и не се притеснявам за бъдещето и за това какво ще се случи. Ами то вече се е случило. Затова и не мога да кажа кое е по-важно за мен. Всичко е важно. Всичко е моят живот.

Харесваш ли нашето време? В коя друга епоха би живял?

Не го харесвам, защото това не е моето време на силата и енергията. За мен е време на служене и на изпълняване на задачи. На работа. Моята епоха е границата между Античността и Средновековието. Не че сега не ми харесва да живея или, че не се чувствам щастлив. Напротив. Просто не е това моето време. Животът ми е тогава.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Разбира се! Да простиш на себе си е най-важното нещо, по отношение на прошката. И най-трудното. Докато не простиш на себе си, не можеш да развиваш духа си и да изпълняваш мисията на живота си.

Кое пътуване е най-важно за теб?

В живота на хората като мен има само едно пътуване. От себе си към себе си. Всичко останало са подробности.

Обичаш ли Живота?

Обичам го. Тъжна любов, но какво да се прави.

Какво е за теб той сега? Опиши ми го с три думи.

Служене, смирение, тъга с редовни дози щастие.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Всичко, което е естествено и сътворено с Дух, без значение, дали е от човека или от природата. Всичко видимо и невидимо, видимо и въображаемо, което е одухотворено. Също и смехът на сина ми.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Ами може да прозвучи дивашки, но „у дома“ се чувствам сред природата.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Бог и подкрепата от семейството. Синът ми е само на три и половина, но много точно разбира, когато имам затруднение, дилема или проблем. Тогава той по детски, наивно и без да знае как, просто ми казва, че нещата ще се оправят. Не знае как ще се оправят, но умът му е чист и не може да си представи, че може и да не се оправят. За него всичко е наред, а ако не е, ще бъде. Когато прочета това в очите му, веднага получавам сили да продължа. Благодаря ти, мой малък Любчо!

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа или влияние?

Разбира се, семейството ми. Също и кумът ми. Той е изключителен човек.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

И да искам, не мисля, че ще стане. Човек по-скоро добавя нещо към себе си, друго слага в някое от чекмеджетата на душата си. Няма логика в разбирането за промяна, например на някоя черта от характера. Ако се страхуваш, как променяш това? Не можеш да промениш страхуването си. Можеш да спреш да се страхуваш или да преодолеееш страха си и да действаш въпреки него. Можеш да усвоиш умение или качество на характера, но какво наистина можеш да промениш?

Намерил ли си призванието си?

Да, готварството.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Не вярвам. Убеден съм. Който живее „приживе“, живее и след смъртта. За живия смъртта е излизане от физическата обвивка. За мъртвия смъртта е гасене на лампата.

От какво се страхуваш?

Трудно ми е да определя. В момента не се сещам за друго, освен за физическия страх от смъртта, който тялото изпитва точно преди да умре и по време на умирането. Само предполагам, че бих го изпитал, но не съм сигурен. Това е страхът на материята. В ума си не се сещам за нещо, от което да ме е страх. Разбирането ми, че всичко вече се е случило, много помага за това.

Какво е за теб самотата?

За мен самотата е подарък, който получавам от време на време. От този подарък тръгват много неща. Много и много се е изписало за самотата и не знам дали има смисъл и аз да добавя нещо. Бих казал, че за мен самотата е вид пълнота. Самотата е мястото, където всеки един от нас може да се открие и да се срещне със себе си.

Какво ти дава представа за вечност?

Предполагам всеки човек би изброил разни неща – случки, гледки, прочетено, видяно изживяно. В този смисъл много неща биха ми дали и ми дават представа за вечност. За мен по-важно е как стигам до това. Някои неща във всекидневието прекъсват обичайния времеви дневен поток, изпадам в състояние на лична самота и ето ти малка среща с вечността. Бих пожелал на всеки да има „от време на време“ красиви малки срещи с вечността, като например докато гледа залез над морето, среща се със стар приятел, който цени, докато твори и какво ли още не.

Какъв е смисълът на живота за теб?

Мисля, че този въпрос много се бърка с въпроса „Каква е задачата на твоя живот?“ Според мен всеки разбира смисъла на живота си, ама истинския, същински смисъл, в самия край на живота си, когато и да е той. Знаем ли? Ако кажа, „Ето, това е смисъла на живота ми“ не е ли това едно ограничение? По-добре да откриваме смисъла на всеки един ден и да го изживяваме пълноценно и когато накрая се обърнем назад, ще видим и смисъла на живота си.

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Тъгата, радостта и смирението. Също омразата играе много голяма роля в живота ми, но пък хич не я изпитвам. Просто повсеместно се срещам с омраза (отношение, обратното на Любавта) във всекидневието си и това много ме натоварва.

Как възприемаш страданието?

Страданието е измъчващо, но градивно в повечето случаи. Тъжно е, когато остане само измъчващо. Твърде много страдание има по света. Искам да мисля за радостта.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един съвършен ден...

По принцип за себе си се пазя да определям такива хубави неща, като щастието или да опиша съвършенство. Не искам да се спирам в едно описание или определение. Не искам да затварям щастието и съвършенството в определения. Нека ме изненадват всеки ден.

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

По-добре да не развалям децата със съвети. Бих им пожелал да израстват големи деца, а не да се превръщат в дребнеещи възрастни човечета.

Кое е доброто (думи или дело), което няма да забравиш?

Няма да забравя грижите на родителите ми за мен, когато съм бил слаб и безпомощен. На пръв поглед всеки би си помислил, че това е тяхно задължение, но все пак чувствам една неизменна и дълбока благодарност и признателност за грижите, усилията и жертвите, които те са дали, за да мога да живея.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършено?

Пъзелът ми е подреден още от самото Начало. Въпросът е доколко мога да го обхвана с поглед? И да можех, не бих се лишил от удоволствието и истинността на това животът ми да е една постоянна изненада за мен.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Най-много ценя помощта, която ми се оказва свише. Изключително много ми се помага и винаги, когато се сетя, благодаря за подкрепата, която получавам. Тази подкрепа винаги ме мотивира да я споделям на свой ред с целия свят. Безусловно, без остатък, изцяло. И нищо чудно. Това, което получаваме свише е Любов. Ето и отговорът на въпроса, какво е за мен Любовта. Даряване, споделяне на Себе си. Без остатък, защото Любовта е всичко и нищо друго не остава.

17 ЮНИ 2015 Г.

Интервюто е от проекта „Един от нас споделя“ и е публикувано за първи път тук: http://www.oneofusshares.com/2015/06/blog-post_17.html